

СЪНЪТЪ НА ВРАБЧЕТО

Снѣжинки се ронятъ отъ свода
и тихо покриватъ полето.
Подъ кѣжната стрѣха на заветъ
унесено дрѣме врабчето.

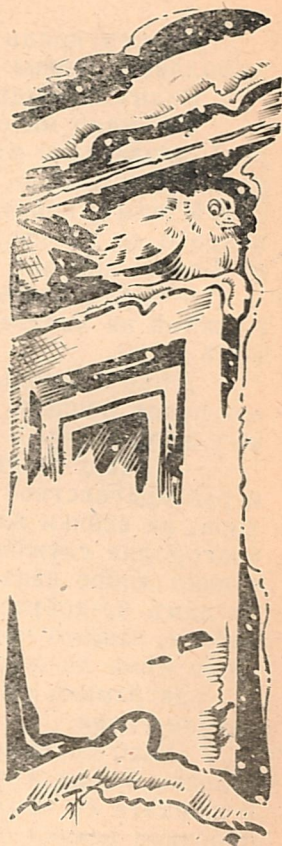
Съ премръзнали малки крачета
отъ два дни не хапнало зрънце,
то мисли за топлото лѣто,
въздиша за златното слънце.

И гледа — катъ морски талози
се люшкатъ узрѣлитѣ ниви,
а въ клонитѣ пойнитѣ птички
прелитатъ и пѣятъ щастливи.

Безброй пеперуди, мушици
въ просторитѣ ведри се гонятъ.
Изъ тучнитѣ ширни ливади
поточета бистри ромонятъ.

Полѣхва презморецътъ топълъ
и рони узрѣлото жито.
Въ почуда потръпва врабчето,
къмъ нивитѣ литва честито.

Но вихърътъ духна внезапно
и нѣщо пропука въ тржбитѣ.
Врабчето се стресна въ сѣня си
и плахо отвори очитѣ.

ГЕОРГИ КОСТАКЕВЪ